

متن پرسش

امام صادق علیه السلام از قول حضرت رسول صلوات الله علیه فرمودند: خداوند تعالی قرار داده برای برادرم علی بن ابی طالب علیه السلام فضائی را که از کثرت و زیادی شمرده نمی‌شود، پس هر کس یکی از فضائل او را بخواند با اقرار به آن، خداوند گناهان گذشته و آینده او را می‌بخشد و هر کس یک فضیلت از فضائل او را بنویسد تا وقتی که اثر آن نوشته باقی باشد ملائکه برای او استغفار می‌کنند و هر که گوش فرا دهد به یکی از فضائل او خداوند گناهان او را که از راه گوش انجام داده می‌آمزد و هر که تماشا کند (بخواند) به نوشته ای از فضائل او خداوند گناهانی را که او از راه چشم مرتکب شده می‌آمزد. سپس فرمود نگاه به علی بن ابی طالب علیه السلام عبادت است خداوند ایمان بنده ای را نمی‌پذیرد مگر با ولایت او و بیزاری از دشمنانش. اُمالی شیخ صدوق، مجلس بیست و هشتم، حدیث ۱۰، صفحه ۱۰۸ هر کس یکی از فضائل حضرت علی (ع) را بخواند با اقرار به آن، خداوند گناهان گذشته و آینده او را می‌بخشد. چطور چنین چیزی امکان دارد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! اگر به نحوی نسبت خود را با انسانی که آیینۀ انسانیت انسان است به عنوان انسان کامل برقرار کنیم، به نحوی در نسبت با شخصیت او، شخصیت خود را شکل داده‌ایم و این نکته بسیار ظریفی است وقتی ما نسبت خود را با اولیای معصوم معنا کنیم. و از این جهت عرض شد: «<https://eitaa.com/matalebevijeh/۱۹۳۰۸>». به این جمله از پیامبر اکرم «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» که شیعه و سنی بدان آگاه هستند؛ فکر کنید که حضرت فرمودند: «حُبُّ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ حَسَنَةٌ، لَا يَضُرُّ مَعَهَا سَيِّئَةٌ، وَ بُغْضُهُ سَيِّئَةٌ لَا تَنْفَعُ مَعَهَا حَسَنَةٌ»؛ دوستی علی «علیه‌السلام» کار نیکی است که با داشتن آن، گناه زبانی نمی‌رساند و دشمنی علی گناهی است که با وجود آن کار نیک سودی ندارد. نسبت انسان با انسان‌های بزرگ، مسئله بسیار مهمی است مانند نسبتی که شهید آوینی با حضرت روح الله «رضوان‌الله‌تعالی‌علیه» پیدا کرد و همه چیزش را پیدا کرد. و این یعنی «گاهی دلم برای خودم تنگ می‌شود» موفق باشید